

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K dogodkom na Balkanu.

Oblačno je politično nebo, ki visi nad Balkanom. Po preobratu Plovdivskem je nam bilo zastrto, a izčistili ga neso niti dolgi meseci do današnjega dne, niti vojniški bliski in trušči, niti napor evropske diplomacije, ki je bila kakor mož, streljajoč pred hudo uro v temnosive oblake. Zgodilo se je nasprotno, da so se prikazali še drugi novi faktorji, ki skrbijo za vire vednega zapletanja, po katerem je konstelacija balkanskega vprašanja vsak dan drugačna, čedalje bolj nejasna in opasna.

Od treh stranij dvigujejo se tačas megle v politične višave Balkana, kjer raznih evropskih Eólov moči megle preobrazujejo in prirejajo. Ti sedanji viri so: napetost Grkov proti Turčiji, mirovna pogajanja Bolgarske in Turčije s Srbijo ter dogovor bolgarsko-turški. Najpoglavnejši je zadnji, ker z njim se rešuje vprašanje, dano 18. septembra l. l., vprašanje, okolu katerega so se sukale in se še dandanes sučejo razlike o mišljenji evropskih velemočij, kuratorija balkanskega. Specifično bolgarsko-rumelijsko vprašanje je še danes tisto zakotje, kjer se zbirajo in od koder na vso konstelacijo pritiskajo diplomatski vetrovi v mejsobni razprtiji. Mir mej Bolgarsko in Srbijo utegne biti do 1. marca že na pismu. Tako je misliti glede na to, ker se bolgarski zmagovalci „prav bratovsko“ vede s svojimi terjatvami proti Srbiji in ker se Srbija ne more spustiti v nove „bratomorne“ boje, če bi tudi hotela. Čutiti je, da sta se približali si vladi obeh narodov, da si že sedaj obe želita, kar je ustanovljeno v I. členu Bukareškega dogovora, „mir“ namreč „in dobre odnose“. Vnanje države nemajo velike prilike, da bi segale v pogovore, ki so sedaj v Bukarešti, in zato menimo, da se bodo stranke navzlic sumnjivemu oviranju s turške strani sporazumele do konca premirja in da bode v ta sporazum hitro pritrdila Evropa, ako bode takega pritrdila treba. V bolgarsko-srbskem razmerju tedaj ni videti povoda za bodoče komplikacije, čeprav je bolgarski knez z nova sklical svojo vojsko, da je pripravljen za vse, kadar stekó dnevi premirja. Pomirili se bodo tudi Atenčani, ne da bi bili zavoljo njih dolgo vznemirjeni krogi interesentov, to je obče mnenje, četudi v teh urah grško vprašanje največ šuma dela. Grki so, kakor Srbi, zgrešili pravi čas, ko se je dalo z

materijalnimi silami ukoristiti si zmešnjave, navstavo vsled vzdiga v Istočni Rumeliji. Da bi bili vsi trije narodi zložili svoje moči proti skupnemu zatiralcu, da bi bili v isti čas krepkovoljno oglasili evropskemu koncertu svoje zahteve, potem bi bilo morebiti mogoče v njihovem zmislu preobraziti zemljevid Balkana. Tako pa, ker se je Srb boril proti svojemu bratu za svojega sovražnika, ker je Grk le zvito čakal, kedaj se bode proti Bolgarom okoristil, kedaj bode žel, ne da bi bil kaj sejal, — tako je imela in ima Turčija, ima Evropa lahko delo. Sedaj, ko je Srb moralno in gmotno oslavljen, sedaj, ko sme Bolgar pričakovati nekaj zasluženih uspehov, sedaj ne bode težko diplomaciji pokopati osamele visokoleteče želje in uzore grških nepridipravov. In ker so, sedaj vsaj, velike države glede na Grško in Kreto jednega mišljenja, pričakovati je, da se niti izstrelili ne bodo nabasani topovi, da pa se bode tudi v nasprotnem slučaju brez težav rešilo grško vprašanje.

Vrlo spletek in opasnosti je in ostane do končne rešitve vprašanje zastran bolgarskega združenja, katero sedaj na politični mizi leži v obliki turško-bolgarskega dogovora. Ta dogovor, kakor so ga oznamenila prva poročila, kazal je več dobrega za bolgarski narod, nego li je bilo v njem videti potem, ko se je podrobnejše razprostil pred nami. Kakor je po vseh svojih določilih, zadovoljiti ne more ni Bolgarov, ni bolgarskih prijateljev, in če je nezadovoljstvo s tem dogovorom znamenje dobre želje za bolgarsko stvar, potem kaže se Rusija baš sedaj veliko prijateljico Bolgarom, ker ona je z bolgarsko-turško konvencijo najmanj zadovoljna in njeni glasovi pred njo svarijo Bolgare ter slutiti dajo, da dogovora, ki je tako protibolgarsk, ne bode potrdila ruska vlada. Istina je, da dogovor ne reši ničesar, pač pa zamota marsikaj. Rumelija je še zmirom ločena od kneževine bolgarske; to je bilo dosedaj, proti temu je preobrat Plovdivski. Dogovor je uganen mej sultanom in mej knezom Aleksandrom, ne tudi za naslednike kneza Aleksandra, ne za kneze bolgarske; ako Aleksander gre, Turčija ni več vezana na ta dogovor in Bolgari so tam, kjer so bili. Turški sultan imenuje na svojo roko guvernerja Istočne Rumelije: kje je jamstvo, da bo sultan čez pet let o knezu Aleksandru tako mislil, kakor danes misli? Turčija in Bolgari so v bojni in odbojni za-

vezi, v zavezi — brez nobenega jamstva, tudi ne da bi bilo določeno, kedaj je sila in koliko je temu ali onemu pripomoči z vojsko. Bolgari v Macedoniji še neso rešeni, tlačijo jih turški jarem. Naj bi se tedaj zgodilo, da Srbi ali Grki poskušajo osvojiti si Macedonijo, s kakšno vestjo bodo Bolgari Macedonijo proti svojim bratom branili za Turčijo? In tako bi utegnili vsak hip priti, da bi Bolgarska zastopala krivično stvar, ker bi po zavezi branila turško oblast. Za to, da imajo Bolgari dolžnost boriti se za Turčijo, smel bode knez Aleksander biti v Plovdivu turški guverner, turški hlapec. Za takšne zamenjave pač ni bilo treba preobrata in zmagovite vojne.

Po prvem posnetku, ki je došel v javnost o turško-bolgarski konvenciji, se je sodilo, da dobode Bolgarska še več, nego personalno unijo, sedaj pa je iz vsebine vsega dogovora jasna personalna unija, ki bi z njo narod bolgarski prišel z dežja pod kap. Iz prva so Bolgari za tako potrjeno združenje „Boga hvalili“ po svojih stolnih cerkvah, sedaj se pa javno mnenje zlasti v Rumeliji nagiba proti konvenciji, in če je verjeti poročilom, sam ministerski predsednik Karavelov vodi to agitacijo. V vladnih krogih bolgarskih in najbrže tudi v turških (zmatrati se je utegnil dogovor že iz začetka za nekaj, kar ni nobeni stranki prav resno, kar je le od danes do jutri. Če se je to le napravilo, da se nekaj pisanega predloži konferenci velikih držav, potem konferenca tega nikakor ne more odobriti, ako jej je do trajnega urejenja odnosajev mej Bolgarsko in mej Turčijo. Osobito pa Rusija, osvoboditeljica Bolgarov, ne more trpeti, da bi se Bolgari v Rumeliji spravljali v večjo zavisnost od Turčije. Ruski glasovi, oficijozni in drugi, grajajo posebno to, da bi sultan brez nadzorstva evropskih držav imenoval upravitelja Rumelije, potem to, da bi slovanske in krščanske čete dolžnost imele braniti Turka in mohamedanstvo. Politiški proračun za bližnjo bodočnost kaže, da Rusija ne bode pristala na turško-bolgarski dogovor; ako bode govorila za združenje, mislila bode popolno, realno unijo. Od česa je zavisna dobra volja carjeva, ne more se še uvideti, a toliko je tudi samim Bolgarom jasno, da jim vse zmage toliko ne pomagajo, kakor jim škoduje slaba beseda ruskega dvora. Po tem bodo Bolgari najbrže tudi uravnali svoje mišljenje, ne da bi hoteli grešiti proti sebi in proti tistim, katerim so hvalo dolžni.

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

XII.

(Dalje.)

Črnogorec me pazno pogleda.

— Mladenič, pravi, trenotje pomolčaviš, v tvojih letih ne znajo ljudje varati, toda so li v tvojih letih povse gotovi, da ne varajo sami sebe? Tebe je svet, katerega ostavljaš, prevaril in za vedno! Toda umiri se. Tudi jaz sem prišel mlad in Črneji gori tuj kakor ti sem ter bal sem se, da ne bi me odpodili; a vsprejelo me je mej te pastirje isto dobrohotje. Pojdi, nadaljuje nekako oblastno, prisvoji si zemljišče, katero sem ti pokazal. Nikomur posebe ne spadajo nego prvemu došlec, in nam v tem oziru ni še sile. Sto obitelj živ pri nas na prostorišči, dovoljno celemu narodu. Deca tvoje dece bode pokojno rasla, ne da bi bila v nad-

lego svojim sosedom, ter morala zreti bedo in siromaštvo. Z Bogom, pravi mi. Delaj, moli in veseli se miru svojega srca.

Ostal sem sam. Srečilo me je čuvstvo, da sem svoboden in gospodar rodovitne zemlje. Jedva jo je bilo treba obdelavati, a i to delo je bilo tako lahko ter uspešno, da je bilo pravo veselje. Moje posestvo je orašala voda obilnega potoka; včasih je vsled viharjev narasel, padal slapoma z vrha skal ter napajal v dalji sadno drevje, bilo je za me prebogato in privabljalo je nebrojne jate potnih ptic. Zelo me je veselilo, čuvati te mimoletne goste svojih vrtov proti nenadejanim nezgodam vremena; radoval sem se, če sem utrgal bučelo, katero je potrl večern piš, smrtonosnemu mrazu, ogrel jo s svojo sapo ter jo ponesel v votlino kake samotne skale, kder je navadno našla zavetja. Tako sem živel dve leti, ne občujoč z nikomer. Imel sem takrat osemnajst let, in življenje v prirodi razvilo ter ukrepilo mi je moči, da sem se sam čudil.

Bil sem srečen, da, srečen, ker sem bil svoboden, ter sem znal, da sem svoboden; in nikako drugo čuvstvo ne opoji človeka s toliko sladkostjo,

kolikor ta redka misel. Kako me je vse očarovalo, kako me je mamila krasna narava! Toda čisto me je trpila nedoumna potreba, da bi bil ljubljn in mučno uverjenje, da ne pride nikedar meni ugajajoča žena v one samote, pridružit se mojej usodi. Takrat sem čutil, da se najnežnejše čuvstvo more premeniti v strastnem srci v besnost. Zvalil sem na svet, imejoči ta neznani zaklad, ves črt, s kateršnim bi bil sovražil srečnega tekmeča. Zlovoljen in z ljubosumnim gnevom snival sem o onih devah, katere je oslepila lepa moda in laskanje nekaterih mehkužnih obožavateljev, da so me bile zaničljivo prezrle radi moje nepoznanosti ali prezorne mladosti. Z nekakim srdom čuvstvoval sem, da bi bilo sladko razmamiti kedaj predsodke njih ničmernosti, lijočemu krv pred njih očmi ali prestrašivši je s svetlim požarom . . . Oprostite, Tonica, besnenju burne mladosti, prepuščene svojim strastim.

Iškal sem nalašč po gorji medvedov ter jih napadal s kolom, jedinim svojim orožjem, in žal mi je bilo, da niso one deve prisiljene, uteči se od strahu trepečoč za mojo ramo v zavetje, ker videval sem jih povsod. K svojim tovarišem in sose-

Z ruskega carja in Gladstona pomočjo utegne iz bolgarsko-turškega govora ustati ideal bolgarski uresničen. — a ustati tudi more iz njega diplomatski piš, za njim pa bojna nevihta. Kaj vse je skrito nad oblačnim nebom, pokaže nam bližajoča se pomlad.

Deželni zbor kranjski.

(XVIII. seja dne 21. januarja 1886.)

(Dalje.)

Poslanec dr. Vošnjak pravi, da je pač pričakoval ugovorov od nasprotne stranke, a ne tako slabih, zavračati mu bode le nekatere trditve, ker je g. deželni predsednik iste že večinoma sam zavrnil. Naglašati pa mora, da sme cela dežela biti deželnemu predsedniku le hvaležna, da ne kaže šele v deželnem zboru, ampak že poprej vestno pot, kako je pridobiti res koristne postavbe. Prejšnji deželni predsedniki so šele v deželnem zboru ugovarjali nasvetovanim postavam in tako marsikako koristno stvar za dolgo preprečili. Trditve gosp. Dežmana, da je g. deželni predsednik ravnal pri obravnavi mestnega reda in volilnega reda pristransko in podpiral pri razpravah le narodno stranko, so popolnem neutemeljene. Mestni statut Ljubljanski bil je poprave zelo potreben, tega dela se je narodna stranka lotila in ga bode danes tudi dovršila. Trdil je g. Dežman, da narodna stranka vsekdar, kadar pride v kakem zastopu v manjšino, hoče spremenjati volilne rede na svojo korist, da liberalna stranka tega ni storila. No, to je jako umevno, kajti zato je že skrbel bivši minister Schmerling, da večino takozvana liberalna stranka obdrži. Saj se vidi, kako je skrbel Schmerlingov volilni red za njegovo stranko, da je bilo na Kranjskem neznatnemu delu prebivalstva mogoče dobiti večino nad ogromnim delom prebivalstva v deželnem zboru. Ves volilni red je po Schmerlingu le v prid jedne stranke osnovan in trdno zavarovan tudi s tem, da morajo biti, ko bi se hotel spremeniti, tri četrtine vseh poslancev v deželnem zboru, dve tretjini vseh poslancev pa morata za preuredbo volilnega reda glasovati. Ko bi Slovenci imeli v kranjskem deželnem zboru za svojo narodnost tolikanj ugoden volilni red, potem bi gotovo z veseljem tudi rekli, naj ostane za vse večne čase.

G. Dežman očital je tudi ponovljeno sodelovanje c. kr. deželne vlade pri razgovoru današnjega postavnega načrta. Govornik pravi, da je bilo to sodelovanje popolnem opravičeno, kajti vlada je sodelovala očitno. Naj se le gospodje nasprotne strani spominjajo na tiste čase, ko je c. kr. vlada sodelovala pri nasprotni stranki le in „chamera charitatis“, popolnem tajno, ne očitno, in da je iz tega delovanja bila vzrastla zloglasna vitez Vestnekov postava, s katero je bila vsa tedanja narodna večina deželnega zbora presenečena. (Klici: Res je! Dobro!) Da bi se v Ljubljanskem mestu uravnala volilna pravica po davčnem znesku, kakor to želi g. Dežman in je običajno pri sestavi volilnih redov na deželi, ni mogoče, kajti bilo bi za najvišje obdačeni, to je prvi razred, po tem računanju, morebiti vsega skupaj komaj deset volilcev, torej toliko, kolikor jih ima ta razred izvoliti v mestni zastop. Opomniti pa je, da ne odločuje za volilno pravico v kakem volilnem razredu samo cenzus, ampak kakor v drugem volilnem razredu tudi aka-

demično dostojanstvo in stan, kajti uvrščenih je v 2. razred 300—400 uradnikov kateri ne plačujejo vsi za razred, v kateri so uvrščeni predpisanega davke in to mora veljati za kompenzacijo, da se uvrste i manjši davkoplačevalci v drugi razred. Gospod Dežman se protivi volilni pravici žensk, zakaj se ni protivil volilni pravici žensk v velikem posestvu? Ako je ondu bilo opravičeno, zakaj bi ne bilo tu? Če se g. Dežman boji, da bode narodna stranka deželnega zbora podrla stari volilni red Ljubljanskega mesta v razvaline in da ne bode mogoče kaj novega pripravnega in koristnega staviti na njeno mesto, mu govornik odvrne z nemškim pesnikom: „Das alte fällt und neues Leben blüht aus den Ruinen“. In isto bode obveljalo i pri Ljubljanskem mestnem statutu, boljše bode vzrastlo in novo življenje nastalo bode gotovo Ljubljanskemu mestu na korist. (Dobro! Dobro!)

Baron Schwegel uvrstil se je v jako dolgem govoru mej odločne nasprotnike novega volilnega reda. Najkomičneje je bilo, da je hotel biti takorekoč branitelj interesov Ljubljanskega mesta. Ta občutek urinil se je baronu Schweglu pri obravnavi o prodaji igrišča, kakor sicer sam pripoznava, jako malostne stari. A vender, dasi je župan Ljubljanski poudarjal, naj se proda poslopje na javni dražbi, ni hotel deželni zbor tega uvažati. (Klici: To je že obravnavano!) V zadnji seji sklenila se je mestna hranilnica, a baron Schwegel ne ve, bode li mestu na korist. (Klici: K stvari! To je že rešeno. Včeraj je bil razgovor!) V drugih krajih ni splošne garancije. (Burni klici: K stvari! K stvari!) Baron Schwegel pravi, da takoj preide k stvari in potem naslanjajoč se na opazke Dežmanove pobija predloženi novi volilni red. Po njegovem mnenju pride davka na I. razred 250.000 gld., na II. razred 50.000 gld., na III. razred pa le 8000 gld. Ako se hoče zastop koristij (Interessenvertretung) uvažati, potem morajo vse druge številke določevati volilno pravico. Govornik potem umešava mestno loterijsko posojilo v debato, ter preiskuje, kake koristi bode pač imelo mesto za svojo oddano avtonomijo. Sploh bode novi mestni statut, po mnenju barona Schwegla, služil le vladi, katera ga mora z veseljem pozdravljati, kajti vlada gre le na to, da vse statute samostalnih mestnih občin porazi. Za izgubo avtonomije je pač mala kompenzacija volilna pravica žensk. Da se pa postavi v §§. 12, 13 in 14 volilnega reda tako nizek cenzus, ni le nobeno odškodovanje za izgubo (?) mestne avtonomije, ampak krivica, nepostavnost. (Smeh.) Tako se zametuje samostalnost mestne občine in podrejenost pod deželni zbor in odbor brez vsacega odškodovanja. Vzvišeno mesto Ljubljane je uničeno in Ljubljana bode postala prva vas na Kranjskem. (Smeh!) Ali, kliče baron Schwegel emfatično, vam ne pravi vaša vest, da kaj takega ne smete storiti in dovoliti? (Velikanski smeh in občna veselost!) Za Višnjogoro, pravi dalje, ste se potegovali, za Ljubljano pa nimate oči! (Občna veselost.) Naj se premisli, kaj se hoče storiti. Ako se sklene današnji postavni načrt mestnega statuta in volilnega reda, za tedaj bode vzvišeni duh meščanstva tako rekoč uničen, genij meščanstva pa bode žalostno zakril svoj obraz! (Velika veselost in smeh! Nemški poslanci pa pritrvajajo.)

(Dalje prih.)

Proračun glavnega mesta Ljubljanskega.

(Dalje.)

Glede poslednjega zneska je finančnemu odseku omeniti, da se ne more nikakor strinjati z magistratom, da bi se na enak način smele proračunavati potrebe za nove gradnje in večje naprave. Na ta način bi se magistratu dajala pravica, da izvršuje sam in na svojo roko vse, kar se mu potrebnega zdi, ne da bi poprej vprašal mestni zbor, če tudi on temu pritrdi. Zato je potrebno, da se ostane pri dosedanjem načinu, po katerem so se nove gradnje in večje naprave vsako leto določale precizno in se — ako je mestni zbor njihovo potrebo priznal — postavljale v proračun tudi za vsako posebej potrebne svote.

Finančni odsek torej predlaga, naj se proračunijo za nove gradnje in večje naprave sledeče potrebe:

- a) gld. 12563 — za nabrežje na desnem bregu Ljubljaničinem, kajti delo, katero je bilo proračunjeno na 10692 gld. 23 kr., oddalo se je po javnej dražbi za 17 5/10 nadplačo, tedaj za gorenji znesek.
- b) „ 452 — za nasade ob stopnjicah pred frančiškansko cerkvijo, katerih naprava je bila sklenena v seji mestnega zbora dne 12. decembra 1884 s pogojem, da stroški ne smejo iznašati preko 500 gld. Po proračunu, kateri je sestavil mestni stavbeni urad, iznašali bodo stroški 451 gld. 91 kr. ali okroglo 452 gld.
- c) „ 1500 — za napravo treh pisoirjev in sicer jednega za frančiškansko cerkvijo, jednega v šolskem drevoredu in jednega v Zvezdi. Naprava teh pisoirjev, za katere se je mestni zbor načelno že izrekel, je nujna in jih je mestni magistrat že tudi naročil.
- č) „ 600 — za prestavljenje znamenja na sv. Petra cesti vsled sklepa mestnega zbora z dne 10. marca 1885.
- d) „ 25000 — za napravo bolnišnice za silo. Naprava te bolnišnice je po poročilih, katere je prejel finančni odsek, načelno že sklenena v magistratnem odseku. Bolnišnica ta je pa — kakor dokazujejo zadrege, v katerih je bil magistrat zadnje dni leta 1885., ko se je bilo treba salvovati proti nevarnosti kolere — tudi neobhodno potrebna in želeti je, da se načrta o njej predlože mestnemu zboru kmalu, da se bode z zidanjem koj prve spomladne dni že pričelo. Denar za napravo te bolnišnice bode mestu izposoditi si iz mestne posojilne zaklade; finančni odsek pa bode po njenem dogotavljenji stavil primerne nasvete glede umrtvenja tega dolga.
- e) „ 50000 — za zidanje novega šolskega pogld. 90115 — prenesek.

dom, malo kedaj se posečajočim, nisem nič zahajal, a poznali so me radi mojega poguma in velike fizične moči, ker so me včasih videli, ko sem jo izkušal.

Nenavadno moje bistvovanje, sovršeno osamljenje, v katerem sem neprestano živel, in govornica o moji moči in drznosti pridobili so mi ono popularno spoštovanje, katero preprostim ljudem in naobražencem vzbuja izvenrednost.

Nekega dne obdale so tuje čete Klementinske gore. Nekateri oddelki so prodrli nanje umret. Podpirala jih je cela vojska, a ona ni prišla za njimi, nego je le nekaj časa pretila našim samotam. Krajina, kder sem bival, bila je malo da ne nedostopna. In česa bi bilo sploh prišlo tja iskat pohlepje sosednih narodov. A mnogo naših zvananjih bratov je pomrlo, mi smo se dvignoli, da jih nadomestimo. V bitvi ujeli so me moji sovražniki kljubu moji nameri: Trudil sem se na vso moč, da bi me ubili, ker naveličan sem bil življenja, a krvaveč pal sem nesvesten in vlekli so me proč. A to bi bila jako dolga in nepotrebna pripoved.

Kako sem potle živel, to je druga skrivnost, katero mi bode morebiti razjasniti. A kolikrat vzbujal mi je prsi spomin na ono nežalno in sladostno zavetje, pridobljen v novejši družbi, neimejoč zemeljskih oblastev in zakonov! Kolikokrat bi bil že vse ostavil ter se napotil tja nazaj, če bi me ne bilo zadrževalo vstajajoče neutešno čuvstvo!

Že dolgo časa? vpraša Tonica.

Kar sem uzrl vas, pravi mrzlo Lotar: in če bi se mi bilo srce, ne toliko smelo v svojih čuvstvih, pridružilo kakej ženi, osamljenej sredi sveta, kakor jaz, kdo bi bil umel in zavidal srečo v mojih gozdih? To so bile mladostne sanje!

— Zdi se mi, Lotar, pravi gospa Albertova, da se borite z izmišljenimi strahovi. Jaz nikoli nisem še pretehtavala ni ne raziskavala čudne tajne, vsled katere se odpovedujete vsej sreči, katere bi se radi blagonosnih svojih svojstev mogli v svetu nadejati: a moje življenje je trdno navezano na sestrično življenje in jaz že znam, da je pripravljena, podvreči se vsem čudnim modroslovnim vašim trmam, ugoditi vam celo, da se poprime drugega načina

življenja, vrednejšega nje in vas. Ona sama me sme staviti na laž.

— Pojdimo v Klementinske gore, deje Tonica, vrgši se sestri v naročje.

— V Klementinske gore! vsklikne Lotar, Tonica bi šla tja! ona bi mi bila sledila, in da mi je ugrabljena ta sreča, ne bilo bi dovoljno v večno mi kazen?

Vrata se otvoré rednim pohodom.

Ledena teža pade Tonici na srce. Lotar se jej nežno približa; prikrivajoč svoje vzbujenje z mrzlim in uljudnim videzom, ponovi poluglasno:

— V Klementinske gore! Da bi šla Tonica tja?

Tonica se ozre v oči svoje sestro.

— Povsod, pravi, kažoč nanjo, povsod z njo — in z Lotarjem.

— Pustite, da snivam, odgovori on, o blaženstvu, koje me čaka ali koje sem izgubil. Sedaj nisem dosti miren, da bi razločno videl svojo bodočnost. Jutri ali nikedar ne!

(Dalje prih.)

slopja. — Kakor znano, nastala je skrajna nujnost, da se sezida novo šolsko poslopje, ker bode mestu prostore, katere ima sedaj v licealnem poslopju za prvo deško šolo zapustiti že koncem letošnjega šolskega leta. Upati je sicer, da bode c. kr. oblastvo sicer dovolilo, da te šole ostanejo v dosedanjih prostorih še jedno leto; ali za dalje težko, da bi se moglo izposlovati dovoljenje. Sicer so pa sedanji prostori prve mestne deške šole tako nedostatni v vsakem oziru, da že čast mesta zabteva, da se sezida kar najhitreje mogoče novo zdravstvenim ozirom in pedagoškim potrebam odgovarjajoče šolsko poslopje.

Finančni odsek je prepričan, da bode magistrat, uvaževaje vse te razloge, gotovo takoj v prvih mesecih leta 1886. vse potrebno ukrenil, da se bode delo takoj v zgodnji spomladi vršiti začelo in zato je postavil v proračun znesek 50000 gld. Natančnega proračuna, koliko bode novo šolsko poslopje stalo, pač še ni; ali računati se more približno 100.000 gld. Ker se pa ves znesek ne bode takoj prvo leto izdal, misli finančni odsek, da je zadosti, ako se proračuni potrebščina prvega leta z okroglo svoto 50000 gld.

Tudi ta znesek izposodila si bode mestna občina od loterijske posojilne zaklade in finančni odsek bode tudi glede njega, potem ko bode poslopje dogotovljeno, stavil primerne nasvete, kako bi se umrtvil.

Skupne potrebščine za nove gradnje in večje naprave znašajo torej po predlogih finančnega odseka

gld. 90115— ali z ozirom na nasvet magistrata per
„ 20000— za
gld. 70115— več. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. februarja.

Gališki Poljaki hočejo pretrgati vse trgovske zveze s Prusijo. Krakovski meščani so sklenili, da je patrijotična dolžnost, nobenega blaga več ne jemati iz Prusije in po možnosti se zadovoljevati z domačimi izdelki. Izvolili so odbor sedmero udov, kateri poizveduje, od kod bi dobivali blago, kakoršno so dosedaj dobivali iz Prusije.

Vnanje države.

Kakor so „Times“ izvedale, so Rusi prizadevajo, da bi pridobili **Srbijo** na svojo stran, ker njih politika v Bolgariji ni uspešna. Srbom nekda obetajo Bosno in Makedonijo, ako se odrečejo avstrijskemu uplivu, preženo Milana in kneza Nikolaja posade na srbski prestol ter prosijo za ruske častnike. Koliko je v tem resnice, ne vemo, najbrž so to le časniške kombinacije. Da pa ne bode več dolgo, da Rusi pridobe zopet upliv v Srbiji, je gotovo, kajti vsemu narodu že preseda sedanje stanje.

Kakor se poroča v **Sofije** ruskemu listu „**No-voje Vremja**“ je narod in **Bolgariji in Vzhodni Rumeliji** silno nevoljen na Rusijo. Celo Ruščuški okraj, kjer je Dragan Cankov agitiral za rusko okupacijo, je za rusko stvar izgubljen. Kopije brzojav, katere so osvetljevale rusko politiko v simpatičnejšem svetu in je za ruski agent širil mej narodom, neso imele pričakovanega vspeha. — Predvčeraj se je knez pripeljal v Plovdiv. Narod ga je pozdravil z živoklici na kolodvoru. Na peronu pozdravil ga je prefekt Dimitrov s slovesnim govorom, v čakalnici podarile so dame knezu mnogo vencev in bukétov. Pri urodu v mesto pozdravil ga je župan in podal mu kruha in soli. Konzuli so pozdravili prihod knezov z zastavami. Knez šel je najprej v cerkev, potem pa v konak, kjer je vsprejemal častitanje konzulov, duhovščine, oblastev in zadrug. Vsi konzuli razen ruskega so mu častitali. Knez Aleksander izrazil je proti njim nado, da se bode kmalu rešilo vzhodnorumelijsko vprašanje in ustanovile prijateljske razmere s Srbijo. Zvečer je bila razsvetljava. Kneza spremljata njegov brat Fran Josip Battenberški in ministerski predsednik Karavelov.

Nečak bivšega vzhodno-rumelijskega guvernerja Aleko-paše, knez Vogorides, objavil je v „Politiki“ sledeče odprto pismo na bolgarskega ministerskega predsednika Karavelova, tikajoče se **turško-bolgarskega** sporazumljenja: „Gospod minister! Gotovo bi mi bilo prijetneje, Vam pri priložnosti, ko se je sklenilo sporazumljenje, s katerim se bode uredila osebna unija obeh bolgarskih dežel, mej vlado Njega Visokosti kneza bolgarskega in Visoko Porte, izrekati Vam moje najiskrenejše častitanje brez vseh pridržkov. Toda, kako sem bil presenečen, ko so časopisi objavili ta dogovor. Ko sem natančneje preudaril posamične točke dogovora, spremenilo se je presenečenje prvega trenutka v čuvstvo prevarenja. Dovoljujem si, gospod minister, svoje pomisleke proti temu sporazumljenju Vam priobčiti. Samo prepleljene ali pa površno sodeče osebe vidijo v tem sporazumljenju uresničenje tako dolgo zaželenega združenja bolgarskih dežel. Vzhodnorumelijski generalni guverner, kakor ga je bil ustvaril Berolinski dogovor, imel je dvojen značaj; bil je predstavitelj Porte v deželi, ker so pa morale druge velevlasti pritrditi, da so se podaljšala njegova pooblastila, imel je nekak evropski mandat proti Visoki Porti, kar je dajalo neko jamstvo za pravice dežele. Od sedaj bode pa zavisno obnovenje pooblastil kneza bolgarskega samo od dobre volje sultanove, kajti v pogodbi stoji: „Tant que S. A. observera une attitude correcte et fidèle vis à vis de la cour suzeraine, et qu'elle conservera ses efforts au maintien de l'ordre et de la sécurité de la province, ainsi qu'un bien être de la population roumeliotte, elle sera renouvelée dans ses fonctions directement par S. M. J. le Sultan, en vertu d'un firman impérial qui sera renouvelé à l'expiration de chaque période cinq années fixée par l'article 17 du traité de Berlin.“ Mord se jaz motim? Toda kaj hoče povedati beseda „direktno“, in kdo bode presojeval, ali je knez pravilno postopal proti Porti, in je bil veran? Gotovo Porta sama, to se vidi jasno iz dogovora samega. Z bojaznijo stavim vprašanje: Kako bode z osebno unijo, kako z obnovenjem pooblastil v Vzhodni Rumeliji, ki je zavisno od tako raztegljivih pogojev, ako bode tedaj merodajna samo Porta ali pa upliv knezu nenaklonjenih vlasti na Bosporu? Vi ste preveč državnik, da ne bi videli nevarnosti, katera tiči v tej točki, zlasti pri sedanjih odnosih v Evropi in v orientu. Spominjate se še gotovo, kako splošno nevoljo vzbudila je bratovska vojna, katero so začeli Srbi in da so bile vse simpatije na naši strani. Tacega zločinskega dejanja, katero bi bilo gotovo Srbe pripravilo ob plodove zmage, ko bi tudi bili zmagali, naj bi se kedaj zakrivila vojska, katera je pri Slivnici in Pirotu, sploh povsod, kjer je zadela na sovražnika, pokazala, da je vredna učenka junakov pri Šipki in zmagovalcev pri Plevni. To je jasno zapisano v članku pogodbe, ki govori, da bi bolgarska vojska pomagala Turkom. Ta vojska naj bi se nekega dne pod vodstvom turških generalov ali tacih, ki za take veljajo, vojevala proti družim kristijanskim prebivalcem balkanskega poluotoka, morda celo proti Rusom, osvoboditeljem Bolgarije, z jedno besedo proti slovanskim in pravoslavnim bratom. Ta dolečba je nemogoča in sramoti zgodovino, vest naroda in čast. Ne, gospod minister, kar ste dosegli s to pogodbo, še osebna unija ni. Avtonomna Rumelija se ni povzdignila na isto stopinjo, na kateri stoji bolgarska kneževina, še celo deželama ni zagotovljeno, da bi ostali združeni pod dednim ali vsaj dosmrtno imenovanim vladarjem, polusamostojna kneževina se je celo ponižala v privilegovano provincijo, kakršna je Vzhodna Rumelija. Ponižali ste bolgarskega kneza za jedno ali dve stopinji in sedaj je manj kakor egiptovski paša, ki kot moha-medovec more Turčiji storiti kake usluge, kar pa nikakor ne more storiti kristijanski knez, vladar pravoslavnega naroda. V vsakej besedi pogodbe vidi se državnik, ki jo je izmislil in ustvaril, katerega je pred kratkim angleški narod potisnil v privatno življenje: največji sovražnik Bolgarov in slovancev. Z goljufivim videzom, da se hoče ozirati na legitimne pravice Bolgarov, preslepil jih je s svojo lakavostjo, da ne spoznajo svojih pravih koristi; hoče jih odvrti s pota, po katerim hoditi jim velevala njih bitstvo, nestanovitna in žalostna preteklost ter čudovito narodno vzbujenje; propad hoče napraviti mej Bolgari in ostalimi Slovani in Bolgari morali bi biti predstraže sovražnikov proti slovancu. Toda zdravi um narodov bode stvar dobro presodil. Končujem, gospod minister, z željo, da bi bolgarski narod ne videl nikdar v podpisovalcih te pogodbe nezavednih a vendar krivih začetnikov nevarnih načrtov za bolgarstvo in vse slovance. Prosim Vas, gospod ministerski predsednik, vzemite na znanje zagotovilo mojega velespoštovanja. V Jassy-ji, v 20 dan januarja 1886. Vogorides“.

Charles Dilke ne bode ustopil v **angleško** ministerstvo, če tudi je bil pri sodnji oproščen. Zaradi raznih izpovedanj gospe Crawford pri sodnijski obravnavi je v javnem mnenju močno prišel ob veljavo. Dokler se ta stvar popolnem ne pozabi, ne more postati minister. Dilke sam nekda celo hoče odložiti poslaniški mandat, pa mu odgovarja liberalna stranka, ker bi ga pogrešala v zbornici. Dilke je dober govornik in more s svojimi sveti mnogo koristiti vladi. Tudi bi v njegovem volilnem okraju težko zmagal kak drug liberelec.

Dopisi.

Z Gorenjskega 18. februarja. [Izv. dop.]

Velika hvala za povzdigo naše živinoreje gre kmetijski družbi kranjski. Mnogo se trudi, da bi upejlala izvrstna plemena inozemskih in sosednih dežel po naših krajih, kar se ji je deloma že posrečilo. Toda s tem še ni vse storjeno. Treba bi bilo, da bi se družba, kar se zdravstvenih razmer tiče pokazala, koliko ji je na blagru naše živinoreje ložeče. Žalibože temu ni tako. Nikdar se še ni čulo, da bi se bila družba za to stvar kaj bolj brigala, posebno pri naši deželni vladi, katera na vse prej misli, nego na umestovanje deželnih živinozdravnikov, kojih kmetje živo potrebujejo, kajti časi za copranje in vraže so mej našim ljudstvom že tudi minuli, ostali zvedenci pa, po domače „Kurfußerji“, ako boleznj ne spoznajo, živali ne le ne ozdravé, temveč škodujejo, da, včasih tako dolgo z lažmi in nevero ljudi za nos vodijo, da je potem vsaka pomoč zaman.

Toda, da zopet k stvari preidim, naša kmetijska družba ima celo sama moža za svetnika in zvedenca, ki še živinozdravnik ni, ampak „Kurschmied“. Pa pustimo ga veljati za konje, koga pa ima za drugo domačo živino, morda vodjo živinozdravnišnice ali podpredsednika družbe same, ki živinozdravnik ni? Kaj imamo torej pričakovati od družbe? Še dobrih kovačev za na deželo ne, ker kakor se čuje, misli družba zopet ustanoviti jednoletno kurse za živinozdravnike-kovače, kojim učitelj bi bil omenjeni „Kurschmied“. Kaj bo torej ta, ki prihaja iz te šole, bolje rečeno, kaj bo bolje znal, zdraviti ali kovati? Mislim, da iz prvega bo slab „Kurfußer“, iz drugega nikdar dober kovač, zakaj je vsakemu umevno, beseda „jednoleten pove vse“.

Pač pa bi bilo dobro, da bi skrbela le za dobro izurjene kovače po deželi, kojih zelo primanjkuje, za svojega zvedenca in vodjo na živinozdravnišnici pa bi umestila diplomovanega živinozdravnika, česar pa skoro ni pričakovati, kajti, ko bi to storila, bi sama sebe prekosila.

Domače stvari.

— (K včerajšnji notici) o grški učni knjigi dodati nam je še to, da bi v naučnem ministerstvu morali biti v tej zadevi bolje poučeni, ker je naučno ministerstvo g. Šumanu, sedanjemu ravnatelju gimnazije v Ljubljani bilo celo dovolilo parcijalen dopust, da spiše grško slovnico v slovenskem jeziku.

— (Slovensko gledališče.) V nedeljo 21. t. m. predstavljalo bo dramatično društvo v deželnem gledališči igro „Tambor v Puebli“, burka s petjem v 3 dejanjih. „Tambor v Puebli“ bil je samo enkrat in to leta 1872 na slovenskem odru, pričakovati je torej, ker je igra priznana kot dobra, in ima mnogo pevskih točk, med temi moške in mešane zборе, da bo obiskovanje mnogobrojno.

— (Pisateljsko podporno društvo) ne bode imelo jutri 20. t. m. zaradi plesne veselice kegljačke zaveze „Edinost“ svojega zabavnega večera, ampak še le 27. t. m. ob navadnej 8. uri. Ker je čisti dohodek jutranje veselice namenjen „Narodnemu Domu“, je želeli, da se jo člani „pisateljskega podpornega društva“ prav mnogobrojno udeležijo.

— (Umrli) je v 14. dan t. m. pri sv. Marjeti na Pesnici g. Edmund Kornfeld, iz minoriškega samostana v Gradci. Pokojnik služboval je dlje časa v Ptuj, pri sv. Vidu in pri sv. Trojici v Halozah.

— (Zla to poroko) praznovala sta v 15. dan t. m. Jarnej in Marija Weinger, posestnika v Radvanji pri Mariboru.

— („Kegljačka zaveza Edinost“) nas je naprosila naznati, da je k jutranji plesni veselici v Čitalnici uhod dovoljen le tistim, ki se izkažejo z ustopnico ali pa z vabilom. Začetek, kakor naznanjeno, točno ob 1/2 9. uri.

— (Ljudska knjižnica) končala je s 24 številko svoj prvi tečaj. V rečenej številki je obširna povest „Očeta Blaža otlina“. Po dr. Vilj. Baubergeru preložil Leopold Gorenjec. Povest posvečena dobrodušnemu čitateljstvu, vzlasti v rastlejši mladini. Letošnji (drugi) tečaj pa je začela s 1. številko, ki ima več prav prijetnih povestij in pripovedk. „Ljudska knjižnica“ izhaja dvakrat na mesec in velja za celo leto 1 gold. 70., za pol leta 90 kr. Posamični snopiči po 6 kr., s poštnino 8 kr.

Naročnina naj se pošilja pod naslovom: Lav. Kordeš, Maribor, Šolske ulice št. 2.

— („Cerkvene pesni nabrane med slovenskim narodom.“) Zvezek I. Izdalo in založilo ceciljansko društvo za goriško nadškofijo 1885, Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani je naslov najnovejšemu glasbenemu proizvodu. Pomen in vsebina bodeta vsakemu najbolje jasna, ako priobčimo predgovor, ki slove: Tu podajamo udom ceciljanskega društva za goriško nadškofijo I. zvezek cerkvenih pesni, katere sta na Tolminskem in Cerkljanskem nabrala in harmonizirala č. gg. Jan. Kokošar, kapelan v Cerknem, in Danilo Fajgelj, nadučitelj v Tolminu. Besede ali teksti pesni so se morali tu in tam povsem predelati razun začetnih vrstic, po katerih se pesni spoznajo, ali oziraje se na njih starost in originalnost se je marsikaj spregledalo. Pesni so večidel stare, kakor pesnim priložena letnica kaže. Ker so bile te pesni ob dotičnih letih po naših krajih že znane, morajo biti go tovo še mnogo starejše. Teksti, kateri nima jo letnice, so vzeti iz starih pisanih zbirk brez datuma; teksti pa, katerim je pridjana letnica n. pr. 1775, 1800, se dobivajo v natisnjeni zbirki: „Osem inu shestdeset svetih pesm, katire so na proshnje inu poshelenje vezh brunneh dush skerbnu skup sbrane, pobulshane, inu pogmirane ... na svitlobo dane.“ V Lublani 1775, 1796, 1800. Pričujoči I. zvezek priču je, da je še obilno cerkveno-muzikalnega blaga med našim narodom, ki pa žalibog zginja od dne do dne. Naj bode ta zbirka glasan opomin ne samo našim društvom, ampak vsem rodoljubom, da narodne cerkvene pesni melodijo in besede) pridno zapisujejo ter odboru našega društva pošiljajo, da se po tem popravljene in harmonizirane ljudstvu zopet vrnejo.

— (Veteransko društvo Idrijsko) priredi dne 21. t. m. veselico s tombolo in plesom, pri kateri bode cela c. kr. Idrijska rudniška godba svirala. Program. 1. Für's Vaterland, koračnica. C. Millocker. 2. Ouverture k operi: „Ciganka“ W. Balfe. 3. Blümlein traut, aria iz „Fausta“, Ch Gounor. 4. Frühlingserwachen, pesen, O. Bach. 5. Potpourri iz Pfingsten in Florenz, Alf. Czibulka. 6. Tombola, 6 Ples. K tej veselici vabi najljubnejše odbor.

— (Vabilo) k besedi, katero priredi Bovška čitalnica v nedeljo dne 21. februvarja l. 1886 v dvorani gostilnice „pri Pošti“. Spored: 1. Pozdrav. 2. Spoved, zložil I. Kocijančič, poje možki zbor. 3. Deklamacija. 4. Slovenska dežela, zložil I. Miklosič, poje možki zbor. 5. Blaznica v prvem nadstropji, vesela igra v jednem dejanji. 6. Domovini, zložil B. Ipavc, možki zbor. Začetek ob 7. uri zvečer. Ustopnina k „Besedi“ 20 kr., sedeži 10 kr. Po besedi ples, h kateremu je ustopenina za neude 80 kr., za ude 50 kr. K obilnej udeležbi uljudno vabi odbor.

— (Hranilno in posojilno društvo v Ptuj) imelo je preteklo leto 92.011 gld. 14 kr. dohodkov in ravno toliko stroškov, torej 184.022 gld. 28 kr. prometa. Glavnih in opravičnih deležev je 719 v skupnem znesku 11.032 gld. 50 kr., hranilnih ulog je 63.683 gld. 90 kr., denarja razposojenega pa 88.605 gld. 95 kr. Reservni fond iznaša že 1936 gld. 35 kr. Kakor se vidi iz teh števil, napreduje Ptujsko posojilnica jako dobro, promet se je v jednem letu podvojil in preteklo leto vrglo je že 1316 gld. 26 kr. čistega dobička. Hranilne uloge obrestujejo se po 5%, za posojila pa se jemlje po 6%. V ravnateljstvu so gg.: dr. J. Ploj, A. Jurca, dr. A. Gregorič, Toma Mikl, M. Brenčič, F. Urbas, v nadzorstvu pa gg.: B. Raič, B. Hrtiš, T. Sok, Alojzij Čeh, M. Rodošek.

— (Zahvala.) Podpisani izreka v svojem, kakor tudi v imenu šolske mladine najtoplejše zahvalo preblagim dobrotnikom in sicer n. p. gg. Simon Zadniku župniku, in Jak. Pokornu kaplanu na Čatežu ter Ferd. Froidnu na Cerini za izdatno podporo, da so zamogli otroci Čateške šole obiskati zverinjak v Brežicah. Dobili so tudi otroci, ko so si divjačino ogledali, po dobroti omenjenih gospodov obilo kruha v prostorih g. J. [Kolenca v Brežicah, kojemu se tudi in njegovej premilej gospej za postrežbo itd. prisrečna zahvala izreka. Omeniti je še posebne darežljivosti g. kateheta J. Pokorna, koji je pretečeno šolsko leto mnogo pisalne priprave mej šolsko mladež razdeliti blagovolil, ter vrhu tega še učencem in učenkam čez 25 prav lepih knjig različnega zapopadka podariti. —

Konečno izreka podpisani še najiskrenejšo zahvalo izvanrednemu dobrotniku naših šol — v naši občini imamo tri — oziroma šolske mladine, dr. Ig. Namorš-u, županu itd. na Jesenicah, koji bolne otroke brezplačno zdravi, kakor tudi brezplačno zdravila daje. Vsem dobrotnikom tedaj: Bog povrni stotero! — Čatež 16. februvarja 1886. — Alojzij Račič, nadučitelj.

— (Razpisano) je mesto pristava pri c. kr. okrajni sodnji v Kanalu. Prošnje do 4. marca t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 19. februvarja. Generalna debata se nadaljuje. Steinwender in Magg napadata ministra. Novih argumentov nič. Desnica molči.

Carigrad 19. februvarja. (Izvestje Havasovo.) Porta dobila je rusko naznanilo, da se Rusija strinja z bolgarsko-turškim dogovorom z znanimi spremembami, katerih najglavnejše je ta, da se odstrani določba glede vojaških kontingentov.

London 19. februvarja. V dolenej in v gorenjej zbornici izjavila je vlada, da se bode glede Grške držala Salisburyjeve politike in jo odločno izvrševala. Pismo, s katerim je Rosebery odklonil povabilo na političen banket, ker je z delom preobložen, pravi: Vlada neumorno dela na to, da so ohrani v evropskem koncertu mir, od katerega je mir v obče močno zavisen. Zjutranji listi zmatrajo izjavo Roseberyja in Gladstona o grškem vprašanji kot jako povoljno jamstvo, da se ohrani mir.

Trst 18. februvarja. Kakor se iz Rima brzojavlja, se je v Chioggiji kolera začela.

Arad 18. februvarja. Husarska častnika, ki sta častnika Horvatha ranila, so na povelje iz Budimpešte zaprli in začeli preiskavo.

Berolin 18. februvarja. Knez črnogorski obiskal je dopoldne ruskega poslanika, opoldne pa zajutrkoval pri prestolonasledniku. Popoldne je kneza črnogorskega obiskal Bismarck. Zvezni svet vsprejel je postavni načrt o monopolu žganja.

Poslano.

Bolezni vsake vrste, zlasti bolezni živcev, padico, bolečine v želodci, nervozno šumenje po ušesih, trganje po ušesih, slab posluh, glavobolje, migrene, bledice in mrtvico ozdravlja po racionalnej zanesljivi metodi. Pri bolnih na pijučah in naluščljivih dosežemo v štirih tednih čudovite vspehe. Prosimo obširno poročilo poslati nam s pridejano marko za odgovor. (708-12)

Privatna klinika „Freisal“ v Solnogradu (Avstrja).

Zahvala.

Komitó kletarskemu in markerskemu venčku vršivšemu se 16. dan t. m. je prebitek skupila za vstopnice k tej veselici znašajoč petnajst goldinarjev podaril tukajšnjemu ubožnemu zakladu, kar se javno oznanja z izrazom spodobne hvale.

Upraviteljstvo mestnega ubožnega zavoda Ljubljanskega, 18. dan februvarja 1886.

Tujci:

18. februvarja

Pri slonu: Böhringer, Raunitz z Dunaja. — Finaly iz Budimpešte. — Nossan iz Zagreba. — Lašinio iz Reke. — Wallek iz Ljubljane.

Pri žalih: Bttner, Stricke, Wasmuth, Duldner, Felber, Brüll, Landau z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Orehek iz Krškega.

Umrli so v Ljubljani:

17. februvarja: Gustav Pirnat, črevljarjev sin, 6 mes., Hrenove ulice št. 7, za božjastjo.

V deželnej bolnici:

17. februvarja: Henrik Premrov, železniški konduktar, 38 let, se je na železnici na Rakeku povozil.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. febr.	7. zjutraj	736-91 mm.	1-0° C	sl. svz.	obl.	0-00 mm.
	2. pop.	736-71 mm.	4-0° C	sl. szh.	obl.	
	9. zvečer	737-62 mm.	1-8° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura 2-3°, za 2-6° nad normalom.

Dunajska borza

dné 19. februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84 gld. 95	kr.
Srebrna renta	85 „ 05	„
Zlata renta	113 „ 45	„
5% marcna renta	102 „ 25	„
Akcije narodne banke	873 „ —	„
Kreditne akcije	301 „ 10	„
London	126 „ 40	„

Srebro	— gld. —	kr.
Napol.	10 „ 02 1/2	„
C. kr. cekini	5 „ 96	„
Nemške marke	61 „ 85	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 172	„
Ogrska zlata renta 4%	103 „ 05	„
„ papirna renta 5%	94 „ 40	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ —	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126 „ 50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	116 „ 50	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ 50	„
Kreditne srečke	100 gld. 177	„
Rudolfove srečke	10 „ 20	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 113	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	205 „ 75	„

Zahvala.

Povodom smrti naše nepozabljive matere, oziroma stare matere, velecejenje gospe

Katarine Burger, roj. Thomann,
hišne posestnice,

izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem in znan-
cem najtoplejše in najiskrenejšo zahvalo za gorko
sočutje, mnoge lepe darovane vence in mnogo-
brojno sprejstvo k poslednjem počitku.

V Ljubljani, dne 18. februvarja 1886.

Josip Burger,

(99) kot sin.

V najem se odda o Sv. Jurji

velik in prostoren magacin

na Sv. Petra cesti št. 40, uhod ima iz ceste.

Natančneje: Sv. Petra nasip št. 35. (100-1)

CHAMPAGNE
AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri
g. PETER LASSNIK-u.
Varstvena znamka.

Najlepši

larve

za maskare

od 3 kr. do 40 kr.

se dobé pri (91-2)

KARINGER-JI

na Velikem trgu.

Anchor parobrodna linija

iz Trsta v New-York naravnost.

Odhod v 1. in 15. dan vsakega meseca.

Veliki prvorazredni parniki te svetovnoznane v Avstriji
jedino koncesionirane linije vsprejemajo potnike po naj-
nižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

Potniki naj se obrnejo na Gergolet & Po-
gliaco, glavne agente, Via dell' Arsenal 2 št. 2
v Trstu.

Dobivajo se tudi vožni listki za vsa mesta Zjedinje-
nih držav po najnižjih cenah. (32-14)

Za zimsko zdravljenje!

Nova napolnitev

medicinalnega

ribjega olja.

Pristno in jako zdravilno.

1 steklenica 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.

Prodaja (674-15)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.